

Éves Munkabeszámoló

Egy készülő verseskötettel pályáztam, aminek az *Átváltozások tana* címet adtam akkor. Azóta sokat változott, bővült és szűkült arculata, kiterjedése, témái, elemei, de kontextusában és lényegében ugyanaz maradt.

Öröm volt dolgozni az elmúlt évben, miután 2010 júniusában érettségiztem, eldöntöttem, hogy mindenekelőtt olvasással és írással töltöm el a következő tíz hónapot, ami többé-kevésbé sikerült is. Ősztől albérletbe költöztem, beosztva a rendelkezésemre álló pénzt. 2010 decemberében elnyertem a marosvásárhelyi *Látó* szépirodalmi folyóirat nívó-díját debüt kategóriában. Továbbra is szerkesztőként és szerzőként jelen voltam és vagyok a Nappali Menedékhely irodalmi és művészeti portálon (<http://nappalimenedekhely.blogspot.com/>).

Sokat ingázva Budapest és Kolozsvár között, a két város hangulata, különbözősége és hasonlósága, helyei, terei, struktúrája, épületei és mindezekkel együtt története szerves részévé vált egy saját, feldolgozandó történetnek (már korábban is, ahogyan azt a munkatervben leírtam), és ugyanígy kapcsolataim, barátaim, egyes barátaim halála, egy július óta tartó párkapcsolatom, filmek és olvasmányok. Találtam egy régi Sütő István-verseskötetet (*Nagy családi album*, Kriterion, 1983) apám könyvespolcán, amit többször is végigolvastam, az ő motívumai, témái, az érzés, a hosszú nyarak, utazások, a szeretteink halála – olyan témák, amiket én is magaménak éreztem és érzek. Thomas Bernhard-ot kezdtem olvasni egy barátom javaslatára, valamint Tarkovszkij filmjeit megnézve, a felvetett kérdéseik, az identitás, a küzdelem ennek a felismeréséért, megtartásáért, a hűség és hűtlenség másokkal és önmagunkkal szemben, a hovatartozás, az emberi jellemelek foglalkoztattak. Sokat olvastam Hrabalt is, az ő örök derűje, a kis dolgok szépsége, elevensége mindig fontos volt a számomra. Továbbá Robert Graves könyvét lapozgattam sokat, a *Görög mítoszok* címűt, amely téma mindig is foglalkoztatott, illetve politikai, történelmi és legfőképpen személyes kontextusai, a kultusz és kultúra, a változás, mind objektív, mind szubjektív vonatkozásban.

Körülbelül három kötetre való vers készült el (pontosabban 150), amivel még sok munka lesz. Egy részük szabadvers, ami új műfaj a számomra, sokat kísérleteztem a formákkal, feszegetve és felfedezve határait a költészetben. Egy részük az általam már megszokott és szeretett szigorú forma, időmértékes, hangsúlyos és szimultán verselés. A többi pedig a kettő ötvözete. Két részre osztottam a verseket:

Az első a *Kezdő emberek könyve* munkacímet kapta, ez egy újabb projekt, ami ősszel kezdett körvonalazódni. Egyfajta értekezés, elmélkedés hitről, testről és lélekről, hagyományról, emlékezésről, az emberek közti hasonlóságról és különbözőségről, sorsról, folytonosságról és változásról, boldogságról és szomorúságról, mindennapokról. Központi témája az ember viszonya az őt körülvevő világgal és ennek titokzatossága és sokoldalúsága. Ha úgy tetszik, példázat arra, hogy mindannyian kezdők voltunk és vagyunk is, mindig van mit felfedeznünk, tanulunk, úgy magunkról, mint másokról, a látható és nem látható világról.

A másik az *Átváltozások tana*, amivel pályáztam és amit sikerült is többé-kevésbé a tervek szerint megvalósítani, ez, többek közt, a már kiadott kötet (*A cseplini díva*, Koinónia, 2009) folytatása, vagy továbbírása, inkább történetcentrikus, személyesebb hangvételű, teletűzdelve régi és új szereplőkkel, utalásokkal. Egymást követő és keresztező történetek Kolozsvárról, Budapestről, barátokról, szerelemről, halálról, változásról, identitásról, küzdelemről, múlttól, jelenről, hétköznapokról, tudatról, folytonos, befejezett és elkezdett utakról, hangulatokról, eseményekről, családról, valamint ezen történetek értelmezése, hol következtetéseket levonva, hol kérdéseket fölvetve. Lényegében három év értelmezése és feldolgozása saját életemből, a változás, hovatartozás, identitás és boldogulás kérdéseinek boncolgatása.

Ezen két projektnek még sok simításon, vágáson kell átesnie, mielőtt verseskötett szerkesztődnek, de a nyersanyag már rendelkezésre áll.

Horváth Előd Benjámin,

2011, március 29,

Budapest.

Válogatás a *Kezdő emberek könyve* című készülő verseskötetből

ALMAFÁK

Ha leereszkedtél a városba,
gondolj vissza az almafákra,
ahogy benőtte őket a gaz,
ahogy alattuk ültél,
mindarra, ami itt van,
ahogy a város alattad feküdt,
szétkente messze a szél,
gondolj erre a házra,
a kicsi ördögökre benned, bennünk,
a test, mintha angyalé, úgy félsz,
ahogy az út a völgyből került,
ahogy a női test rajtad matat,
gondolj arra, hogy magányos vagy,
hogy nem történt semmi velünk,
ha leereszkedtél,
hogy hány városba
ereszkedsz le még így.

(megjelent a Nappali Menedékhely
irodalmi és művészeti portálon
(<http://nappalimenedekhely.blogspot.com>))

APOKRIF

Filmek gyűlnek, filmek,
hosszú árnyak a szívben,
dől az eső kint,
képek a test sűrűjében,
dóltbetüs *Éden*-felirat,
nincsen utána, csak a sivatag,
itt voltunk oly boldogok,
mondja a vén utitársad,
aki Hermész, Vergilius tán,
itt vetköztünk szépen,
itt lettünk mi az Isten,
csöpp kicsi házunk,
csöpp kicsi szívünk,
csöppnyi szemérmünk,
itt vetköztünk táncra,
már nem is emlékszem jól,
itt hallottuk először: *hátha*,
boldog vesztesek, ősz jött akkor,
bármi jöhet még,
mint ez a reggel,

furcsa színopszis,
dőlt az eső szép karjaival ránk,
filmek gyűltek, filmek,
reszketeg ember, reszketeg ország,
valamit tettünk, valamit végleg,
bármi jöhet már,
s ősz jött, ősz jött
el az édeni évben,
megtettük hát, megtettük hát,
valamin túl már,
és az eső dőlt,
hátral aláhullt
angyalok űztek,
valami előttünk,
csöpp kicsi házunk,
csöpp kicsi szívünk,
csöppnyi szemérmünk
és ez az én, ez az egy,
a magány, a hideg,
megszületett.

A PUNKOK SZEMÉBEN

És eljön egyszer valaki,
még feleúton sem jársz,
és kényszerít majd rá,
hogy minduntalan döntsél,
mi az ami fontos
és ami nem fontos az mi,
körbevesznek a dolgok,
kávék, füzetek, villanykörték,
az éjszakádra gondolsz,
arra ahogy markol beléd,
áramlik csendje a gyomorból,
ezt álmodod egy hete,
gondolsz helyekre,
stoppoló Odüsszeuszra,
Spanyolországgra, Indiára, Bécsre,
ahol voltál és ahová elmentél volna,
mennyi forgatókönyv, álmok,
megtörtént esetek,
a punkok szemében
az alexandriai Phárosz,
az ököl, a szív, az ütközet,
mennyi lemondás, mennyit fázol,

mennyi szívmeleg, kitartó menet,
hogy nem szabadulsz soha meg,
történeteid veled keringenek,
hogy szabad vagy ha elhiszed,
hogy ennyi a történeted,
nem tudod hogyan, de összeáll,
valamit ittál, valamit mondtál,
vigyorogtál a rendőröknek.
...és aztán nem tudsz elaludni,
a csendek, a mondatok, az utcák,
a nők Kolozsváron, Vásárhelyen,
Bukarestben az ég alatt a fák,
Bukarest valahol nagyon messze
koncentrál a parki éjjelekre,
tömjénfüstös ország,
Kelet vagy Nyugat,
Kolozsvár valaminek a szíve,
korog, megtelik, lelohad,
és Budapest jut eszedbe,
hogy oda száműzted magad,
hogy feleúton sem jársz,
mégsem lehetnél boldogabb,
hogy eljön egyszer valaki
és kényszerítéd majd rá,
hogy minduntalan döntsön,
mi az ami fontos
és ami nem fontos az mi,
és ő majd helyekre gondol,
szívekre, családra, csendre...
és majd fontoljátok egymást,
és eljön a reggel rendre,
fontos, nem fontos, minden ami,
ami lesz, ami volt, ami álom,
ha lobban, elalszik a phárosz,
ha pontokként összetaláltok
bármely száműzetésben.

EMBER BÁRPULTNÁL

Tudod a felest megiszom még,
szív kérdése csak.
Az álmaimban vannak törpék,
rendetlen másznak egy falat.
Tudod az úr belül képződik,
ahogy mindenki halad,
igen, az úr is te vagy,
mindenféle halál jön itt,
mintha levágná a végtagokat.
Tudod az évadok vannak,

pokolban, tengerben, városban,
szélességi fokban.
Tudod a hőmérők meghülyülnek,
néha nem tudják,
mi a fasz van.

*

Hogy akik meghaltak,
azokból is kellene élni.
Vékony a vonal, áldás vagy átok,
a különbség magánügy csak,
de tulajdonképpen nem tudja senki.
Vérre mennék az istenek?
Csodák és véletlenek?
Jó nagy listát írhatok neked.
Később talán megértheted,
ha teszel valamit öntudatlan,
ha teszek valamit öntudatlan,
később talán megérthetem,
angyal, ördög, ember, állat, isten,
később talán... az életem,
ha választom, kiválaszt engem,
mint egy ruha, kiskutya, hitves,
hogy így meg úgy leszünk mi ketten,
kicsi pontok, percek, csikkvillanások,
a nagy öntudatlan rengetegben.

*

Néha félek és járok és bízok,
vonatra ülök. Néha egy feles
determinálja minden énem.
Néha szabadesés, ólom,
néha meglátogat Phaeton, a démon,
néha senki nem keres,
a testem remegve összekenem.
És néha föltápászkodom,
rendet rakok, didergek a napon.

A SZÍV HOMÁLYOSSÁGA

Van történet, hol relatív
az ismeretlen pont, a szív.

Belakja olykor egy démon,
belakja olykor egy isten.

Másik pásztor tereli össze, szét
a járatokban kalandozó vért.

Néha mint egy elhagyott gyár,
titokban működik a csontváz.

A kamrákban mindennek van helye,
ideje, tánca, elve, játszhatunk vele,
de meg nem érthető sosem.
Csak választásaink vannak,
téliek, csúnyák, kézzelfoghatóak,
feloldozások, házak, új utak.

Fal mellett hagyott biciklik,
lerobbant ladák egy udvaron,
emlékezet halódik, visszaugrik,
üres öltöny a ravatalon,
a rettegés feltartóztatása,
a bőr íze, szaga, ahogy játszik
egy másnapos reggelen
a kávék identitása
valakinek, nekem, neked,
ami összefog, ami elmegy kárba.

Ahogy itt vagy, iszol egy Kőbányait,
ahogy mesélsz, jönnek valakik,
hazudsz, élvezel, munkához látsz,
eposzt írsz, elsimul a ránc,
belakja olykor egy démon,
belakja olykor egy isten,
a lemondások, a szó, hogy *hátha*,
ahogy megéleztél, madárt követ
a hunyorgó kicsi szemed,
ilyen a szív homályossága.

Mert szív szerint akárki lehetsz,
választások, utak rajzolása,
két kamra, jó fogás, olcsó albérlet,
és az otffelejített falitérképek,

külvárosok, erdők lakója,
ez egy Tarkovszkij-féle zóna,
beleszól a családi életbe,
bele szokásba, szerelembe,
bele a hitbe, templomi énekekbe,
ahogy az angyalok, az ördögök,
leszállnak, futnak, szántanak röögöt,
összegyűlnek, áldoznak a stalkerek,
elnéznek gépfegyvert, szüzet,
összeállnak a rajzok valahová,
ez egy hosszú múltú épület,
használható és ismeretlen,
olykor egy démon, olykor egy isten,
boldog, űzött, reménytelen.

A KÖTÉLTÁNCOS FÁRADTSÁGA

Az álmaimban szárnyak vannak,
a Halál fogja a kezem,
ha táncolok, mindenki hallgat,
gyöngéden néz a félelem
s időnként a nagy Ismeretlen
mohón ölel és ellazul,
vannak pontok, hol tudom, éppen
helyettem valaki lehull,
a szív belül harangként kondul,
valami megüt, visszaráz,
az őrangyal talán elájul,
veszélyesebb a változás,
ezt jól tudom. Mert minden szív más
és szív a szívekkel rokon,
ki elkísért, akármilyen társ,
együtt mozog vele a csont

és vele évek, régi sok lom,
bérházak, könyvek, éjszaka,
az elhagyottak, annyi otthon,
szeretők könnyed ritmusa,

mert kell a szívnek minden óra,
hogy újra legyőzött legyen,
és este lesz és reggel újra
kihív a démon, életem.

De esténként a szürkületben
egy angyal fúj hajamra port,
megszomjazom, sétálok egyet,
pár perc innen a sarki bolt.

városban. Újabb száz nap,
kétszáz és talán robban.
Egy konyhából szomorú
blues szól. Kirakat nyílik,
tüsszent az angyal. *Ugyan,*
mondja és eldobja a csikket,
valahogy lesznek a szívek.

VASÁRNAPI VÁROSOK

Angyal szaladgál a tűzzel,
kirakat nyílik.
Járt itt valamikor
Vergilius, bízta a
földműveseket.
November angyala
tépdesi szárnyát, felkapja
fejét, szemez. Vasárnap van,
a hívek összebetegeznek.
Kígyók ülnek a földben,
pikkelyes hasuk álomtól
remeg. Városokra gondol
a fej, betegebb a szív.
Az a száz nap, száz év,
hogy az mi is lehet.
Könyveit kinyitja,
becsukja üresen, bután.
A gazban az almafák,
az a domb, az a híd,
az a tenger, nyugalom.
Annyit iszik, kibicsaklik
az agy. Testekre gondol,
mosógépen, telefonfülkében,
valami táncra hirtelen.
Cigaretára gyújt,
átváltozik. Ülnek a
pultnál kerubfiókák,
végzős démonok. Gyertyát
lobbant egy utca sarkán,
kinéz a körútra.
Itt a sugárutakban
van valami pompa,
csöndes méltóság,
kicsi nő, gyűrű az ujján.
A lélek mindig egy másik

Válogatás az *Átváltozások tana* című készülő verseskötetből

VENDÉGTEREMTÉS, DECEMBER

A dolgok fénye verhetetlen, édes,
szép lassan átmegyünk egy hídon,
kettőn,
a mámorból levenni, tán elég lesz,
egy szürke kéz kell, hangol itt a bőgőn,
amit hall, lassan visszamondja, ízlel,
van papírunk, van némi számolás,
és arcainkat sorba téve szépen,
a meghajlásig még talán kreál.

Nem kérdés itt a hozzászokhatása,
a forte néha kellék, néha nincs
és van, mikor nem is söpör vigyázzba,
csak felfigyeltet, kell, hogy visszaints.

Vendégként van begyedben némi praxis,
ha télre rád a más szemet mereszt,
pár ismeretlen Úr, vagy úr, vagy orr is,
a sok-sok város, mostan Budapest,
ad néhány kelléket, nadrágot, ásót,
teát, papírt, sok mást, életbevágót,
az architektúrát ismerteti,
elindulhatna rajta – már aki.

Kiadja penzumod, malackodj szépen,
ahogy a csillag ezt-azt megcsinál,
ha végülis lehetsz többféleképpen,
körutakon hol hernyó, hol madár,
havon, latyakon átmasírozol.
A dolgokon, hogy fényt és lombot
érlelsz,
ha megnő, tán beoltod, tán kinyírod,
szép lassan visszaáll a régi, meglesz,
ha kell, megesz, ha kell, bebiztosít,
őszől télig így teremtened lehet,
és téltől nyárig tán még összemegy,
ha kell, vihetsz magaddal egy radírt.

Vendégként lassan átfogod, belátod,
kiadod bérbe, érzed a teret.
Egy szürke kéz, mi forgalomba oldoz,
kiköti, csakis vendégként teremts,

elvégre is maradsz a régiek,
sok piktúrad, mit újra s újra hordasz,
felépíthetsz egy újabb színfalat,
ajándékként egy ritkás fa alatt,
*Hogy Úr, csak mondod, Úr, hogy még
lerakhass.*

(megjelent a Másnapos Oldalon
(<http://masnapos.eu>))

SEMMI UTÓSZÓ

„a vég sörösdodoz, kidobható”

Ehhez, ha bármi fogható,
egy bohóc, ha még eladható,
egy disznó, sort és sört lopó,
még pár nap, talán kitörsz,
ledől a függöny, tán lehülsz,
azt mondod, belül
te vagy magad,
a kazetta, ha megszakad,
ha egyszer lesz az látható,
mi mennyire alkudható,
ha egyszer ott maradsz, szívem,
zsáknyi blöff és enmagad,
a színen áthúznak vadak,
cseplinek szétszalagszanak,
a kávék már elég szarak,
és mondjuk hull a hó,
nem jó rád más, csak e kalap,
nincsen visszavonható
szöveg, kép, vagy attrakció,
ehhez is bármi fogható,
a lámpák mind kialszanak,

és ott maradsz te egymagad,
te egymagad, csak ott maradsz,
és vicc csak, mondd, mit ugatsz,
vicc vagy, néma léghajó,
még csak nem is altató,
bádogdoboz, komolykodó
részeg hajó, s egy pillanat,
ha még marad, mi fogható,
ha mindazok elmondhatók,
kikben lehettél volna
te is tanulság, forma,
bűvész hogyha lettél volna,
költő, csillagok rugója,
hordod reggelente újra,
de végülis kisírható,
mint egy ballada,
egyszerű, összerakható,
magyar haiku, épp kiadható,
*nem voltam én sem
madár, tölgyfa, kúrni jó,
Isten szépen elken,*
Isten engem úgyse,
mondod néha egyre,
de ebben semmi tudható,
a semmi, hogyha startnak jó,
végülis kibömbölöd,
sörösdoboz, sörös-sorok,
nincsen semmi utószó,
te vagy magad kidobható.

EMOTIKONOK

(próbálkozás Jancsó Noémiért, 1988-2010)

Mit ad a szív és fönt az agy,
s a csillagok kigyúlnak mind pofátlanul,
a pánok sípja ott belül, ha nyúl,
az meddig nyúl, mi mondható, ki vagy,
ezek hideg sorok, csak mind ideg,
valótlanul, a hír beteg, remeg.
Keresni szót, dobót, a fejre valami
homok, belül ugráló emotikonok
örökkévaló monitoron. Piszok dolog.
A halál ilyen, egyre igazibb.

*Mind, akik szebb reményűek,
áldd meg, áldd meg őket... hol is
vagyunk.
Mert ez most itt azért nem ének.
Hogy mondanám, mit nem tudok.
Hogy másfél éve annyi sor
ilyen rohadt allűr és rettenet.
(S ha nő a holtak száma egyre,
mért is? mert leírtam? félelemben?)
A szív, az kényes szörnyek egyben.*

...látható volt mindig, valamit tudtál,
amit mi nem, szórakozott
beszélgetéseinkben...
s ha még elmondtad volna (s tudtad
volna),
ha írható lehetne... néhány semmi
szórvány,
a nyelv ahogy magába rágcsál,
áldott semmi nyelveid... áldott fényre
döbbsz?
és az a pillanat, hogy isten mind az
összes?

...az ember ébred, próbál emberekben
hinni,
az ember hull, kimondja, vissza kéne
menni,
az ember fázik. S ezt rohadtul elhiszi.

Ha valamit, te tudtad az időt.
Azt, hogy rövid, azt is, hogy másfelől
belakható. Ki is használtad szorgosan.
...és a te utad nem volt tárgyaltan.

*(...bocsáss meg, el kell mondanom,
mostmár én tényleg nem tudom,
ezen a kényes kénytelen helyen
mért lebzselek még itt vajon,
hiszen én alig dolgozom,
hiszen örülni sem tudok mostmár
nagyon,
nincs bennem semmi nagy haszon,
én régebben nevetve írtam...
az írás mostmár mindig csak pofon...)*

Próbálkozom. Csak villognak
halottaim. Két év, van négy.
Csöndes kíséret, közrefognak
és egyre szebb az arcuk ég.

A szárnyukban valami fél
és változatlan csak beszél,
a nyár az tél, a nyár az tél,
az ember mind magányszemély...

A szavaim, hogy fogynak egyre.
Mostan galamb hull s némi pernye,
a holnapok csoszognak félre,
van változás, alvadt az íze.

És átmegyünk egy zebrán.
Nem áll meg senki, néhány pillanat,
van úgy, bezár. Hallgatnom kéne
mostmár?

Az ember olvas, választ, összead,
a csillagok kopognak hangtalan,
van ajtó, zárva. Minden csak halad.
Egy színpadon mozognak durván,
villanydrót sistereg, a föld alatt
a test az táncol és szakad,
a zebrán át egy pillanat,
mit is, ha mondtunk és hogyan,
az istenekben annyiféle drog van,
a rettegés a másodpercen elmereng,
nyugodtan. A bolygó itt kereng.

Valahol pán sípol.
Csillog a monitor.
Szétfolyt smink emotikonok
szép, egyedüli arcán.
Jársz valahol a zebrán.

Külön világot alkotó terek.
A kozmoszban vicsorgó énekek,
az ember végülis talán kerek,
fürdik talán, a Tarnián,
a fürdés mindig rengeteg,
ha másik színen újrakezd,
eső eseng, mi itt maradt,

verekszik csendesen.

(megjelent a Nappali Menedékhely
irodalmi és művészeti portálon
(<http://nappalimenedekhely.blogspot.com>))

CSODÁK A RÉGIEKBEN

panninak

Itt ahogy vagyok, a csendben.
Kérdéses az, hogy jár-e magától
még a szív. Ha igen, vajon ketten.
Mert itt mindenki félve ápol
valamit, pokolba, mennybe menjen.

Hogy hánytól hányig hit.
Hogyan kell neked lennem,
az embert visszakérdezik,
sok kertek, városok, ikonstatok.
Ezek veszélyes életek és veszélyes
sorok.

Nem kérdés, valami halad.
Hogyan, hová, milyen erőtlén néha,
vagy milyen paranoiás filmszalag,
ahogy az is lehet, hogy csúnya,
az is lehet, hogy kirúgott valag.

Ahogy képződnek a reggeli törtek.
Eléggé tompa, másnapos eléggé,
rohadtul éber, fél rohadtul.
Melyik nap mennyire szeresselek.
Mit hogyan fog a cigi és a kávé,
ha van spirál, ha áthajol.

(Hogy minden kiüthet kibaszott balul.)

(Hogy tudod, lehetne az egészet jól.)

És mégse el nem mondhatod.
(Ki tervezte meg így, az embert,

efféle néma harcra?)

De talán tudhatod.

S úgy kezdenéd mindig, hogy *mert...*
mégsem tudsz semmit első szóra.
(Mert élsz? Mert a szív, úgy ahogy,
dobog?)

*

(*egy hang*)

Mondd, rádírhatnám a haragom,
mond, csak hogy titok maradjon,
elviselsz, ha már tudod, milyen
vadállatok
laknak olykor bennem, és történetem,
mond, ha mind tudod már, lapról lapra,
mind, ki voltam, felhős hála, kurva?
Mondd, ha elmennék most nagyon
messze,
hosszú évekig, ha minden tönkre menne,
hogya élni kéne, élni egyedül,
várni csak, zarándokolni folyton
nyughatatlan, és ha a félelem megéletem,
táncot járnék messzi bolygón otthon,
bordélyokban pletykálnám, ki vagy,
szégyent hoznék rád, e tépett testre,
innám egyre lejjebb életem,
pénztelen, ha meghalnál te is,
mint régen én is minden este,
mond, ha egyik éjjelen
erőszakkal lyuggatnálak össze,
belédélveznék, elhagynálak egy utcán,
és nem érzed majd, hogy szívmeleg,
hogyan gondolok mindennap rád,
nem szólnék, jelt nem adnék,
ha engednék minden nőnek,
úgy ahogy vagy, kiröhögnék,
ha ölnék csak, hazudnék, nem látnál,
ha csúnyának mondanálak,
ha elfelejtené a szív s a szem magát,
s a fej s a percek, a rengeteg,
a tűz és jég, a madarak, szemérem,
elpocsékolnám olyan sok évem,

de visszajönnék, szívem, érted,
mond, eljönnél velem?

Mondanád, hogy itt vagyok, használj ki,
dugj meg, altass, élj velem?
Hogy szégyenült az értelem?

*

(*egy hang*)

Van úgy, kételkedem nagyon,
haragszom is kicsit talán reád,
bennem ami nő, szétnyíló test, atom,
mikor a te arcod nem mutatja bennem
magát,
van úgy, hogy sírok, befélek máshová,
véres lepedő valami városon át,
a gyomor ahogy egyedül korog,
van úgy. És ha eladnám magam?
Ha fülbevalóm mindig más ágyban
hagynám,
másnak sírnék, mindennek mondanálak,
a férfit benned leköpném egy utcán,
osztogatnám a bugyimról a gombokat,
titkaid elszórnám. Hagynám, írják csak
szét
a muffom erős kezek, farkak,
engedném, engedném szélnek a
szoknyám,
fűnek-fának. Hadd szedjék szét
bárminek, amit akarnak, a rendjét,
szítanék mindenféle összeesküvést
ellened legjobb barátaiddal. Nem rád,
nem vágynék. Az illatod is elfelejteném,
a bőrt, a fürdést, minden felkelést,
el a nyarat, az ondódat a köldökömben,
el a tavaszt, őszt, telet, hagynám,
hogyan félve, örültem magadra döbbenj,
vihar legyen. Mást szólitanék úgy,
ahogy téged. Elpazarolnám,
elpazarolnám
minden szépségem. Mond, akkor
eljönnél, szívem, értem?
Elmondanád, hogy itt vagyok, használj,
begyűröm életed s aludj nekem?
Hogy szégyenült az értelem?

maradok dohányos, ülök itt csendben.

*

(megjelent a Látó szépirodalmi folyóirat
2010-es decemberi számában)

(két hang)

Mert nincsenek csodák a régiekben.
Az ember őszbe, télbe visszaretten,
néha szépen Hesse, néha kissé Sartre,
féli nagyon azt, ahol járt,
féli az utat, a maradást,
csikkvillan, számolja egyre fel magát
és győz, veszít, nevet talál, dobot,
stanzákat, boldogabb hasonlatot
és utat, közöset, lenn a mélyben,
csak választ és csak beszarik.
Elharcol véresen, kihajnallik.
Mert vannak tán csodák a régiekben.

*

Ha te ezt még érted.
Fájdalom, rengeteg lövések.
Az ember el se kezdi, máris félek.
(Riadt állat. Tollatlan csigák.)

Én rajzoló vagyok az utcám.
Én mondok le egy falról, tartok meg
egy ablakot. Én engedlek be,
hagyom, rajzolj szét mindent,
tökmindegy, hogy lehetne akár más.
És vice versa.

Az emberekben vannak és gyűlnek a
tetovált helyek. Sok úr is, és óra,
felmászunk egyre egy valótlan hajóra,
fényre is kiléphetünk, ez meg van adva
(talán a vakoknak nem. De ki tudja,
hogy ők hogyan *lát*nak. Csak ők).

Maradok a reggeleknél mindig és
szeretlek.
Marad a világ még, maradnak a nők,
marad a káosz, marad a rend,
maradunk egy városban valahol egynek,